

Sygn. akt VI GC 89/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marta Zalewska

Protokolant: protokolant sądowy Agnieszka Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: S. K. Co.Ltd z siedzibą w S.

przeciwko: J. M.

o zapłatę kwoty 40.374, 14zł z ustawowymi odsetkami w ramach ochrony międzynarodowego znaku towarowego

I. utrzymuje w mocy wyrok zaoczny z dnia 25 maja 2015r. wydany przez Sąd Okręgowy w W. Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych Sygn..akt XXII GWzt 21/15 co do kwoty 12.029,10zł (dwanaście tysięcy dwadzieścia dziewięć złotych, dziesięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od niej od dnia 26 lutego 2015r. do dnia zapłaty, objętej punktem I wyroku oraz w zakresie punktu III tego wyroku co do ryguru natychmiastowej wykonalności co do wyżej wymienionej kwoty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od niej,

II. w pozostałej części uchyla wyżej wymieniony wyrok zaoczny i oddala powództwo,

III. przyznaje wynagrodzenie dla adwokata M. Z. w kwocie 2.952zł brutto (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt dwa złote) za pomoc prawną z urzędu świadczoną pozwanej,

IV. zasądza od powoda S. K. Co.Ltd z siedzibą w S. na rzecz pozwanej J. M. kwotę 2.095,92zł (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt pięć złotych, czterysta dwa grosze) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej przez adwokata z urzędu M. Z.,

V. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1244,33zł (tysiąc dwieście czterdzieści cztery złote trzydzieści trzy grosze) tytułem kosztów procesu,

VI. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie kwotę 270zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa,

VII. kosztami sądowymi, od uiszczenia których pozwana została zwolniona w całości, obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI GC 89/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 grudnia 2016 r.

Pozwem z dnia 20 kwietnia 2015 r. , powód S. K. Co.Ltd z siedzibą w S. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. M. kwoty 37 200 wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia zapłaty tytułem bezpodstawnie uzyskanych korzyści osiągniętych przez pozwaną ze sprzedaży produktów w postaci etui na telefony komórkowe i opakowań tych produktów oznaczonych znakiem firmowym powoda. W uzasadnieniu wskazał, że jest właścicielem międzynarodowego znaku towarowego (...) nr (...) zarejestrowanego dnia 13.04.2012 r. w trybie Porozumienia Madryckiego i uznanego na terytorium Polski, używanego przez spółkę dla oznaczenia produkowanych i sprzedawanych przez nią produktów. Podał, że na terytorium Polski sprzedaje swoje produkty jedynie za pośrednictwem autoryzowanych dystrybutorów. Pozwana od dnia 26 marca 2010 r. w ramach działalności gospodarczej T. za pośrednictwem kont użytkownika (...) i t. sprzedała w internecie na portalu allegro.pl szereg podrobionych produktów (...). Wobec podejrzenia prowadzenia przez pozwaną nielegalnego handlu wyrobami powoda, powód przez swojego dystrybutora w Polsce kontaktował się z nią domagając się zaniechania nielegalnej sprzedaży. W dniu 11.02.2015 r. powód za pośrednictwem portalu allegro.pl zakupił od pozwanej próbki produktu oznaczonym znakiem towarowym (...) w postaci etui (...)/(...) m.. Oględziny produktu potwierdziły podejrzenia co do wprowadzania przez pozwaną do obrotu wyrobów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym powoda. Naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy (...) uzasadnia, zdaniem powoda, żądanie wydania przez pozwaną bezpodstawnie uzyskanych korzyści w kwocie dochodzonej pozwem na podstawie art. 296 Ustawy prawo własności przemysłowej.

Wobec złożenia przez pozwaną odpowiedzi na pozew w dniu 20.05.15r. (data nadania w UP - k. 120-123) po terminie Sąd Okręgowy w W.XXII Wydział – Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych na rozprawie w dniu 25 maja 2015 r. (k. 125) zarządził zwrot w/w pisma pozwanej jako odpowiedzi na pozew na podstawie art. 207§7 kpc, jednocześnie doręczył w/w pismo pełnomocnikowi powoda i w tym samym dniu wydał wyrok zaoczny orzekając zgodnie z żądaniem pozwu. (k. 127).

W sprzeciwie od powyższego wyroku zaocznego pozwana J. M. wniosła o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. (k. 152-154, 183-187).

Pozwana podniosła te same zarzuty, co w piśmie procesowym z dnia 20.05.2015r., że zakupiła towar oznaczony znakiem (...) w legalnym obrocie od firmy e.infinity.elektronika#gsm w M. ul. (...) -300 w ilości 107 sztuk, zatem nie mogła sprzedać 1098 sztuk, których nie posiadała. Wskazała, że prowadziła działalność gospodarczą od 7.01.2015 r. i od tego okresu na portalu aukcyjnym allegro.pl sprzedawała produkty – etui do telefonów komórkowych i innych urządzeń elektronicznych oraz folie zabezpieczające ekrany. Produkty te były produkowane przez osoby trzecie bez ingerencji pozwanej. Wskazała, że nie ma wiedzy, aby sprzedawane przez nią produkty były nielegalne. Nigdy nie dostała wezwania o zaprzestanie działalności z lutego 2014r. adresowanego do e.infinity, jako innego podmiotu, a po otrzymaniu wezwania do zaprzestania wprowadzania do obrotu z 2015r. uzyskując wiedzę, iż sprzedawane towary faktycznie mogą być nielegalne, zaprzestała sprzedaży tych produktów. Zarzuciła, iż nie zachodzi między towarami pozwanej i powoda nie zachodzi między nimi uderzające podobieństwo (różnice w materiale, kolorystyce, sposobie wyodrębnienia przycisków, jakości opakowań). Zachodzi też różnica w stosunku do znaku towarowego (wielkość liter i obniżenie pierwszej litery). Wyłącza to wprowadzenie odbiorców w błąd. Zakwestionowała na tej podstawie zasadność powództwa i jego wysokość.

W piśmie procesowym z dnia 22.07.2015r. (k. 183-187) pozwana nadto zarzuciła, iż powód nie udowodnił, że konto użytkownika (...) należy do pozwanej, przeciwnie z uzasadnienia pozwu wynika, iż należy ono do osoby działającej pod firmą e.infinity, zatem roszczenie skierowane jest p-ko niewłaściwej osobie. Zakwestionowała też wyliczenie kwoty korzyści, wskazując własne, oparta na fakturze zakupowej z 2015r. od firmy e.infinity powołując się na tzw. zysk netto.

W odpowiedzi (k. 192-195) i (k. 208-212) powód uzasadnił i wskazał dowody, iż konto (...) na pewno należy do pozwanej, która po otrzymaniu wezwania zmieniła jedynie konto na t..

Na skutek zarzutu podniesionego przez pozwaną w sprzeciwie od wyroku zaocznego postanowieniem z dnia 31 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w W. stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania tutejszemu Sądowi (k. 235-236, k. 261)

Pismem z dnia 4.11.2016 r. (k. 435-39) powód, działając na podstawie art. 193§1 kpc rozszerzył żądanie pozwu do kwoty 40 374,14 zł.

W odpowiedzi (k. 473- 474) pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zakwestionowała wyliczenie korzyści, przedstawione przez powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód S. K. Co.Ltd z siedzibą w S. jest uprawniony z rejestracji słowno-graficznego międzynarodowego znaku towarowego nr (...) o następującym wyglądzie: (...), zarejestrowanego dnia 13 kwietnia 2012 r. w trybie Porozumienia Madryckiego dla klasy 9 klasyfikacji nicejskiej dla takich produktów jak m.in. obudowy do telefonów komórkowych oraz innych urządzeń elektronicznych, odtwarzaczy MP3, folii zabezpieczających ekrany (...). Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej uznał ochronę międzynarodowego znaku towarowego S., co zostało potwierdzone publikacją w Wiadomościach Urzędu Patentowego RP 2013/11/29 (okoliczności niesporne).

Powód S. K. działa w ramach większej struktury – Grupy S., spółki z tej grupy działają na rynku od 2004 r. i zajmują się produkcją obudów, etui i akcesoriów ochronnych do różnego rodzaju telefonów, tabletów i laptopów. S. używa znaku (...) nr (...) dla oznaczenia swoich produktów m.in. poprzez trwałe naniesienie znaku towarowego na produkt oraz jego opakowanie. Powód posługuje się również tym znakiem w reklamie oraz do oznaczenia swojego przedsiębiorstwa. Spółka prowadzi sprzedaż swoich produktów za pośrednictwem autoryzowanych dystrybutorów. Autoryzowanym wyłącznym dystrybutorem (...) na terytorium Polski jest przedsiębiorstwo (...) S.C. B. N. i D. N. (1). Nie ma możliwości zakupu od producenta tych produktów przez inny podmiot, niż wyłączny dystrybutor w Polsce. Nie ma też możliwości zakupu tych produktów od dystrybutorów w K..

Dowód: wydruk z bazy danych Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (...) oraz (...) k. 25-26, k. 27-33, wydruk ze strony internetowej powoda <http://www/spigen.com/aboutspigenwraz> z tłumaczeniem na język polski, wydruk ze strony internetowej www.sgpoiginal.com, wydruk ze stron internetowych przedstawiciela powoda w (...) s.c. – <http://daben.pl/content/3-o-nas> oraz <http://daben.pl/content/2-kontakt> k. 34-39 , zezn. św. D. N. k. 490/2, 491-491/2.

W serwisie allegro.pl pozwana J. M. posiadała zarejestrowane na swoje nazwisko następujące konta użytkownika: (...), t., telemixstyle, za pośrednictwem których, co najmniej od 2014 r. prowadziła sprzedaż produktów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym powoda.

Jak wynika bowiem z powiadomienia otrzymanego od portalu aukcyjnego allegro.pl zapisy systemowe wskazują na występowanie szeregu powiązań pomiędzy tymi kontami. Z informacji serwisu wynika, że :

- za pośrednictwem konta (...) pozwana sprzedała w okresie od 18 lutego 2014 r. do 8 marca 2015 r. 1098 sztuk etui do telefonów komórkowych oznaczonych podrobionym znakiem towarowym powoda,

- za pośrednictwem konta t. pozwana sprzedała w okresie od 28 października 2014 r. do dnia 25 marca 2015 r. 141 sztuk etui z podrobionym znakiem towarowym powoda

Łącznie pozwana w okresie od dnia 18 lutego 2014 r. do 25 marca 2016 r. **sprzedała 1239 sztuk** etui do telefonów oznaczonych bezprawnie znakiem towarowym powoda **na łączną kwotę 55.304,09 zł.**

Wszystkie konta były zarejestrowane na nazwisko pozwanej, przy czym użytkownikiem konta **joano928** na portalu allegro.pl pozwana była już od dnia 26 marca 2010 r.

Tworząc opisy na aukcjach internetowych na stronie allegro.pl pozwana posługiwała się do opisanie towarów oznaczeniem (...), jak również nazwami modeli oryginalnych produktów wyprodukowanych przez S., np. T. A., N. H., S. A., S. H., S. V.. Na portalu tym umieszczała zdjęcia oryginalnych produktów ze znakiem towarowym powoda.

Sprzedaż produktów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym powoda na portalu aukcyjnym allegro.pl pozwana prowadziła w sposób zarobkowy i ciągły, bez rejestracji swej działalności w CEIDG, a od 7 stycznia 2015 r. prowadziła tę sprzedaż jako zarejestrowany przedsiębiorca w rejestrze przedsiębiorców CEIDG pod firmą (...). W dniu 10 lipca 2015 r. pozwana została wykreślona z rejestru przedsiębiorców CEIDG.

Cena jednostkowa sprzedaży oferowanych przez pozwaną podróbek (towaru nieoryginalnego z podrobionym znakiem towarowym) na portalu allegro oscylowała od 34,90 zł do 49,90 zł, w zależności od modelu etui. Przykładowo:

- 34,90 zł – dla etui (...) 4/4S +folia k.49

- 44,90 zł – etui (...)/folia +rysik

-49,90 zł – etui (...) A.S. G. (...) m. k. 42.

Dowód: wydruki ze strony internetowej allegro.pl (k. 67-68) kopia rachunku z dnia 12.02.2015r. k. 74, wydruk z dnia 10.04.2015r. (k. 49- 64),wydruk aukcji pozwanej na portalu Internetowym allegro z dnia 11.02.2015r. (k. 40-48), wydruk z CEIDG z dnia 16.04.2015r. na okoliczność daty rozpoczęcia działalności gospodarczej przez pozwaną pod firmą (...) k. 82,informacja grupy allegro z dnia 09.06.2016r. (k. 345 – 352).

Pozwana zakupiła od firmy e.infinity.elektronika#gsm w M., którą prowadził mąż pozwanej Z. M. (1), wyroby oznaczone znakiem towarowym (...) w dniu 9 stycznia 2015 r. : 107 sztuk za cenę łączną 3 074,14 zł, objęte fakturą VAT (...)

Dowód: z fv nr (...)z dnia 09.01.2015r. k. 379, zezn. św. Z M. k. 421

Opłata za wystawienie produktu na portalu allegro.pl to maksymalnie 0,50 zł. (cena dla większości kategorii Allegro). Od każdej sztuki sprzedanego produktu naliczana jest każdorazowo prowizja od sprzedaży w chwili dokonywania zakupu przez kupującego, która przy wartości sprzedaży nieprzekraczającej 100 zł wynosi 6% ceny końcowej. Łącznie jest to koszt 3,25 zł od sztuki (kwota uznana przez pozwaną w piśmie proc. k. 186)

Koszt zakupu 1 sztuki podrobionego towaru oferowanej do sprzedaży przez innych sprzedawców – naruszcycieli w serwisie alibaba.com wynosi od 1-3 dolarów amerykańskich.

Cena towaru podrobionego oferowana przez innych sprzedawców – naruszcycieli na rynku polskim wynosiła za 1 sztukę od 0,6 -3 USD (faktury k. 90-99)

Dowód: wydruk ze strony internetowej www. alibaba .com (k. 85 wraz z tłumaczeniem k. 89) strona internetowa pomoc.allegro.pl (k. 100-106) na okoliczność kosztów prowadzenia działalności na portalu allegro, tj. w zakresie opłaty za wystawienie przedmiotu za allegro (k. 100) oraz prowizji od sprzedaży (k. 104/2), faktury k. 90-99

Dystrybutor powoda w Polsce prowadzi sprzedaż hurtową wyrobów powoda na terenie kraju do sklepów stacjonarnych lub przez portal allegro.pl. Sprzedaż hurtową przedstawiciel ten ma obowiązek konsultować z powodem. W przypadku produktów powoda ich oryginalność sprawdza się na podstawie numeru kodu 8 –cyfrowego umieszczonego na luźnej kartce, znajdującej się na tylnej okładce opakowania etui. Jest tam także umieszczony adres strony producenta, na której wpisując ten numer można potwierdzić czy produkt jest oryginalny. Zawsze w przypadku podejrzenia sprzedaży podróbek powoda dystrybutor ten weryfikuje oryginalność produktu na podstawie aukcji allegro, kierując do sprzedawcy co do którego pojawiły się wątpliwości o legalność produktu maile z pytaniem o podanie kodu takiego produktu. Brak odpowiedzi jest równoznaczny z tym, że produkt oferowany do sprzedaży nie był oryginalny. W przypadku pozwanej, wyroby przez nią oferowane nie posiadały w ogóle kodów. Wobec podejrzenia

prowadzenia nielegalnego handlu wyrobami opatrzonymi znakiem towarowym przysługującym powodowi, polscy przedstawiciele powoda dokonali zakupu próbki towaru od pozwanej w postaci etui (...) Samsung S4/S4 mini poprzez portal allegro.pl. Zakupu dokonano w dniu 12 lutego 2015 r. od użytkownika (...) na aukcji nr (...) za cenę 44,90 zł za sztukę.

Po wykonaniu zakupu przez pełnomocnika powoda na aukcji pozwanej – użytkownika konta (...) serwis allegro.pl automatycznie wygenerował dane pozwanej jako sprzedającego. Po sprawdzeniu kodu w systemie okazało się, iż zakupione produkty z konta pozwanej w 2014 i 2015r (łącznie 3 szt.) są nieoryginalne. Towar zakupywany na aukcjach tego użytkownika był nadawany z adresu, pod którym pozwana prowadziła działalność gospodarczą o nazwie T. (...).

Pozwana używała do oznaczenia sprzedawanych przez siebie produktów znaku towarowego, niemal identycznego ze znakiem towarowym powoda (pod względem formy graficznej, fonetycznej – identyczne słowa) Oględziny produktu oryginalnego i nieoryginalnego (etui na telefon komórkowy S.G. (...) z opakowaniem) zakupionego przez pełn. powoda na aukcji allegro w dniu 12.02.2015 r. przeprowadzone na rozprawie w dniu 25 października 2016 r. na okoliczność podobieństwa obu produktów wskazują, że wygląd znaku (...) na etui obu produktów (oryginalny i nieoryginalny) jest identyczny, na opakowaniu produktu sprzedawanego przez pozwaną w wyrazie spigen widoczne jest obniżenie litery „s”. Do opakowania tzw. towaru podrobionego załączona jest ulotka o nr seryjnym: 4 (...) 9 (...), na ulotce wskazany jest odmienny adres internetowy w zakresie słowa (...): original.spiegen.com

Dowód: wydruk aukcji pozwanego na portalu Internetowym allegro z dnia 11.02.2015r. k. 40-48, wydruk e-mail z dnia 11.02.2015r. k. 196-197, koperta (k. 198, kopia rachunku z dnia 12.02.2015r., k. 74, zeznania D. N. (1) k. 490-492, oględziny produktu oryginalnego (koperta k. 19) oraz oględziny produktu nieoryginalnego zakupionego przez pełnomocnika pozwanego na aukcji w dniu 12.02 (k. 12) dokonane na rozprawie w dniu 25 października 2016 r. k. 418-422,

Do pozwanej były kierowane maile ostrzegawcze o zaprzestanie działalności naruszcycielskiej. Pismem z dnia 18 lutego 2015 r. powód działając przez swojego przedstawiciela (...) s.c. wezwał pozwaną do

- natychmiastowego zaniechania oferowania i wprowadzania do obrotu nieoryginalnych produktów oznaczonych znakiem towarowym (...), w szczególności do zaniechania oferowania tych produktów na portalu allegro.pl oraz
- natychmiastowego usunięcia ofert produktów oznaczonych znakiem towarowym (...) z portalu allegro.pl;
- zapłaty kwoty 31 196 zł tytułem wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, jakie pozwana osiągnęła w związku z naruszeniem praw powoda oraz tytułem zwrotu części kosztów jakie powód poniósł w związku z dokonanymi przez pozwaną naruszeniami
- pisemnego zobowiązania się do nienaruszania w przyszłości praw powoda oraz ich uznania
- przekazania powodowi informacji dotyczących: liczby i ceny sprzedanych produktów oznaczonych znakiem towarowym (...), nazw i adresów dystrybutorów produktów oznaczonych tym znakiem, nazw i adresów dostawców produktów oznaczonych tym znakiem towarowym. Korespondencję skierowano na adres pozwanej „t. w C..

Dowód: pismo z dnia 18.02.2015r. do pozwanej (k. 76-79)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, które uznał za wiarygodne w zakresie, jaki wyznaczają im przepisy art. 244 i 245 kpc. Dowody z dokumentów prywatnych, w szczególności wydruki z aukcji na portalu internetowym allegro.pl, informacja grupy allegro z dn. 9.06.2016 r. służyły wykazaniu dopuszczania się naruszeń prawa ochronnego powoda do znaku towarowego.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także zeznania świadka D. N. (1), który jako dystrybutor powoda na terenie kraju w sposób rzeczowy, spójny, logiczny i zgodny z posiadaną wiedzą opisał przebieg współpracy z powodem w zakresie sprzedaży jego produktów na rynku polskim, zasady postępowania w przypadku podejrzenia handlu wyrobami

podrobionymi, jak też opisał przebieg i podejmowane działania względem pozwanej po stwierdzeniu dokonywanych przez nią naruszeń. Zeznania te były spójne i korespondowały z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Natomiast Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka Z. M. (1), będącego mężem pozwanej w zakresie, w jakim zeznał, że produkty które odsprzedał pozwanej, nabył od autoryzowanego przedstawiciela firmy (...) w K.. Potwierdzeniem powyższego nie mogły być załączone przez niego faktury zakupu od koreańskiej firmy oraz e-mail. Zdaniem Sądu nie były one wiarygodne co do źródeł pochodzenia towarów, które nabył świadek, a które miał następnie odsprzedać pozwanej. Rachunki te nie zostały nawet podpisane, powód zakwestionował ich wiarygodność jako dokumentów prywatnych, zaś św. D. N. zeznał, iż po sprawdzeniu okazało się, iż taka firma nie istnieje. Dodać należy, iż zastawienie poszczególnych opraw, czy etui na telefony z w/w rachunków, jak również ilość tych produktów nie miały pokrycia zarówno w fakturze z dnia 9.01.2015r., jak i w zestawieniu transakcji sprzedaży Allegro, przesłanym do sądu na wezwanie sądu. Świadek ten był niewiarygodny w swych zeznaniach, iż to on sprzedawał produkty do końca swej działalności gospodarczej, do końca roku 2014, a następnie od stycznia sprzedaż tę prowadziła pozwana. Pozostaje to w oczywistej sprzeczności z niewątpliwym dowodem w postaci danych z allegro, z których wynika, iż z konta telemix-gsm, zarejestrowanego i aktywowanego na Allegro już 6.03.2014r. (a więc dużo wcześniej, niż pozwana zarejestrowała swoją działalność T. J. M.) była prowadzona sprzedaż spornych produktów od października 2014r. Wskazać też należy, iż pozwana nie stawiała się celem złożenia zeznań w tym przedmiocie, mimo, iż sama wnioskuje ten dowód na okoliczność zakupu i sprzedaży przez nią produktów (...), co podważa wiarygodność twierdzeń pozwanej. Jej linia obrony w toku procesu też nie była jednolita: w jednym z pism procesowych twierdziła, iż konto użytkownika (...) nie należy do niej, bo powód, jej zdaniem, tego nie udowodnił, a co zostało obalone wiarygodnym dowodem w postaci informacji z grupy Allegro z 06.2016r., by w innym piśmie procesowym zarzucać, iż sprzedaż prowadziła tylko w roku 2015.

Pomocny przy ustalaniu faktu zaistnienia naruszenia prawa ochronnego powoda do znaku towarowego (...) był także dowód z oględzin produktu oryginalnego i nieoryginalnego (etui na telefon komórkowy S.G. (...) z opakowaniem) zakupionego przez pełnomocnika powoda na aukcji internetowej pozwanej w dniu 12.02.2015 r. , który został przeprowadzony na rozprawie dniu 25.10.2016r. Przeprowadzenie powyższego dowodu na okoliczność podobieństwa obu produktów pozwoliło Sądowi na ustalenie, że produkty jakie pozwana oferowała do sprzedaży i wprowadzała do obrotu za pośrednictwem zarejestrowanych na siebie kont użytkownika (...), t. były niemal identyczne pod względem wyglądu, cech, oznaczenia. Z powyższego wynika jednoznaczny wniosek, iż tak sprzedawany i oferowany produkt był w zasadzie nieodróżnialny dla przeciętnej odbiorcy dokonującego wyboru w zwykłych warunkach obrotu.

Na rozprawie w dniu 25.10.2016 r. Sąd oddalił wniosek dowodowy z : e-maila z dnia 20.02.2014r. do (...) (k. 69) z e-maila z dnia 22.08.2014r. oraz pisma (...) s.c. do e- i. z dnia 22.08.2014r. jako dotyczące okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia (pisma dotyczyły przedprocesowych wezwań do e-infinity), nadto niespornych.

Sąd oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej z paragonu fiskalnego 20.06.2016r. oraz z wydruku strony internetowej www. (...) i oględzin etui (k. 385) jako dotyczące okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia. Zmierzają one bowiem do wykazania, iż D. N. sprzedaje na rynku polskim nieoryginalne produkty (...).

Sąd pominął dowód z zeznań pozwanej J. M. wobec jej nieusprawiedliwionego stawiennictwa na rozprawie (art. 302 § 1 kpc).

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie nie było sporu co do tego, że powodowi przysługiwało prawo ochronne do międzynarodowego znaku towarowego, słowno – graficznego (...). Uznanie ochrony międzynarodowego znaku towarowego na terytorium Polski skutkuje przyznaniem statusu równorzędnego z krajowymi znakami towarowymi. (art. 152¹⁶ ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej). Uzyskany został zatem efekt rejestracji krajowej. Przez uzyskanie tego prawa, na mocy art. 153 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (dalej jako : pwp) powód nabył uprawnienie do wyłącznego używania znaku towarowego w sposób

zarobkowy lub zawodowy na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis art. 154 powołanej ustawy wskazuje, w sposób jedynie przykładowy na czym polega realizacja prawa do używania znaku towarowego stanowiąc, że może ono polegać między innymi na umieszczaniu tego znaku na towarach objętych prawem ochronnym lub ich opakowaniach, oferowaniu i wprowadzaniu tych towarów do obrotu, ich imporcie lub eksporcie oraz składowaniu w celu oferowania i wprowadzania do obrotu, a także oferowaniu lub świadczeniu usług pod tym znakiem (...)

Co do zasady wyłącznie uprawniona do korzystania ze znaku towarowego, w sposób określony w art. 154 pwp, jest osoba, której przysługuje prawo ochronne na znak towarowy. Uzyskanie prawa ochronnego daje uprawnionemu formalną legitymację do dochodzenia roszczeń przewidzianych w przypadku naruszenia takiego prawa. Wyłączność oznacza przysługiwanie uprawnienia tylko tej osobie. Każdy inny podmiot, korzystając ze znaku towarowego przysługującego uprawnionemu z tytułu posiadania prawa ochronnego, narusza to prawo, chyba że legitymuje się zgodą uprawnionego, w tym udzieloną w zawartej z nim umowie licencyjnej, albo że działa po wyczerpaniu prawa ochronnego na znak towarowy, albo też dysponuje innym uprawnieniem przewidzianym przez przepisy prawa.

Podstawę formułowania roszczeń z tytułu naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy stanowi art. 296 ust. 1 p.w.p. Pojęcie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy zostało zdefiniowane przez ustawodawcę w ust. 2 art. 296 p.w.p. Jest nim każde bezprawne używanie w obrocie gospodarczym znaku identycznego do zarejestrowanego znaku towarowego w odniesieniu do identycznych towarów, znaku identycznego lub podobnego do zarejestrowanego znaku towarowego w odniesieniu do towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaku ze znakiem towarowym zarejestrowanym, znaku identycznego lub podobnego do renomowanego znaku towarowego, zarejestrowanego w odniesieniu do jakichkolwiek towarów, jeżeli takie używanie może przynieść używającemu nienależną korzyść lub być szkodliwe dla odróżniającego charakteru bądź renomy znaku wcześniejszego.

W literaturze wskazano, że naruszeniem jest bezprawne działanie polegające na używaniu znaku towarowego w zakresie zastrzeżonym dla uprawnionego. (zakres tych uprawnień wynika z art. 154 ustawy)

Podstawowym warunkiem ustalenia, że doszło do naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy, powinno być stwierdzenie, że uprawnionemu przysługuje prawo ochronne (dowodem na to jest świadectwo ochronne na znak towarowy) oraz, że naruszciciel w sposób bezprawny używa znaku towarowego na terytorium RP (brak jest zgody uprawnionego lub przepisu ustawy, który zezwalałby na korzystanie ze znaku, np. art. 155, 156 lub 160 p.w.p.) Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala ustalić, że pozwana naruszyła prawo ochronne powódki na znak towarowy (...) nr (...) Przysługiwanie powódce tego prawa nie było przez pozwaną kwestionowane. Na mocy prawa ochronnego na znak towarowy powód mógł dokonywać, z wyłączeniem innych osób, w tym pozwanej, czynności dotyczących towarów opatrzonych tym znakiem. Odnośnie faktu zaistnienia naruszenia stwierdzić należy, że ze względu na specyfikę niniejszej sprawy nie byłoby możliwe udowodnienie faktu naruszenia prawa powoda ze znaku towarowego przez pozwaną wprost (powód musiałby dokonać zakupu wszystkich produktów oznaczonych nielegalnym znakiem na portalu allegro i zweryfikować ich oryginalność na podst. nr kodu, co byłoby absurdalne). Stąd też Sąd uznał, że ustalenie tego faktu jest możliwe na zasadzie domniemania faktycznego. Zgodnie z treścią art. 231 k.p.c. sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów.

W niniejszej sprawie niewątpliwym było, że pozwana z zarejestrowanych na siebie na portalu internetowym allegro.pl 2 kont użytkownika: (...) i t. oferowała i wprowadzała do obrotu produkty opatrzone nielegalnym znakiem towarowym powoda. Konta, z których dokonywano sprzedaży były ze sobą powiązane, na obu tych kontach odnotowano obrót towarami opatrzonymi znakiem towarowym powoda, co ostatecznie potwierdziła informacja Grupy Allegro z dn. 09.06.2016 r. (k. 345-352) Powyższe wykazywały także pozostałe dowody z dokumentów prywatnych: m.in. wydruki aukcji allegro, które ponadto obrazowały skalę działań pozwanej: znaczną ilość sztuk jednorazowo umieszczanych na aukcji oraz długotrwałość, ciągłość i powtarzalność tych działań. Mając do dyspozycji takie dowody, w sytuacji, gdy powód dokonał bezpośredniego zakupu przykładowego produktu u pozwanej, celem weryfikacji ich legalności Sąd uznał, że możliwe było ustalenie na zasadzie domniemania faktycznego faktu naruszenia przez pozwaną prawa

ochronnego powoda do znaku towarowego (...) nr (...) na pozostałe sprzedane w analogiczny sposób produkty. Jak wyżej wskazano, używanie znaku towarowego obejmuje między innymi oferowanie i wprowadzanie do obrotu towarów oznaczonych znakiem towarowym (art. 154 ustawy pwp.). Pozwana umieszczając na portalu Allegro i następnie sprzedając towary opatrzone znakiem towarowym (...) wypełniła tym samym dyspozycję w/w przepisu. Osoba legitymująca się prawem ochronnym ma prawo używać tego znaku z wyłączeniem innych osób. Używanie znaku towarowego przez inne osoby, które takim prawem się nie legitymują, jest zatem co do zasady bezprawne. Dla uprawnionego ze znaku towarowego wystarczające jest zatem wykazanie w procesie sądowym używania znaku towarowego, a bezprawność tego używania przez inną osobę, w tym wypadku pozwaną, wynika z wyłączności uprawnienia, w tym wypadku powoda i wyłącznego dystrybutora na rynek polski D. N.. Pozwana bowiem nie wykazała w tym procesie, aby korzystając z cudzego znaku towarowego, przysługiwało jej w stosunku do powoda określone uprawnienie, w tym wypadku oferowanie i wprowadzanie do obrotu produktów opatrzonych znakiem towarowym powoda. Dopiero taki dowód wyłączałby bezprawność. Należy dodać, iż sam św. Z. M. zeznał, iż powód jako producent nie sprzedaje swych towarów nieautoryzowanym dystrybutorom, a sam sposób nawiązania kontaktu ze sprzedawcą oferowanych przez pozwaną produktów (e-mail z dnia 28.07.2014r. k. 382) w świetle zeznań , iż nie weryfikował on tego sprzedawcy, kierując się wyłącznie konkurencyjną ceną, wskazuje, iż wszystkie te produkty sprzedane na Allegro nie były oryginalne.

Należy wskazać, że wizualne porównanie w drodze oględzin produktu oryginalnego i nieoryginalnego (etui na telefon komórkowy S. G. (...) z opakowaniem) zakupionego przez powoda na aukcji internetowej pozwaną w dniu 12.02.2015 r. , wykazało w sposób niezbity podobieństwo obu produktów co do wyglądu, cech, oznaczenia. Sprzedawany i oferowany przez pozwaną produkt zawierał oznaczenie zbieżne, niemal identyczne z oryginalnym znakiem towarowym powoda. Jedynie nieznaczne różnice zachodziły w oznaczeniu opakowania produktu, w przypadku produktu sprzedawanego przez pozwaną w wyrazie spigen widoczne jest obniżenie litery „s” . Dodatkowo na ulotce załączonej do opakowania towaru podrobionego wskazany jest odmienny adres internetowy w zakresie słowa (...) : original.spi egen.com. Należy wskazać, że pierwszoplanową funkcją znaku towarowego jest funkcja oznaczenia pochodzenia towaru , czyli funkcja odróżniania. Znak wskazuje, że towar nim opatrzony pochodzi z przedsiębiorstwa osoby używającej tego znaku albo z innych przedsiębiorstw związanych z nim organizacyjnie, gospodarczo lub prawnie w sposób, który ma wpływ na powstanie lub zbyt towarów ze znakiem. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 września 2008 r. VI SA/Wa 1061/08) Rolą znaku towarowego jest przekazanie informacji o pochodzeniu towaru z oznaczonego przedsiębiorstwa, a nie o towarze. Znaki towarowe porównuje się całościowo, a dotyczy to zwłaszcza znaku słowno-graficznego, z jakim mamy do czynienia w tym procesie (słowo, kompozycja, kolor, grafika, czcionka). Oceniając podobieństwo znaku chronionego i znaku używanego przez nieuprawnionego dokonuje się oceny ogólnego wrażenia, jakie znaki wywołują na podstawie łącznie wszystkich w/w płaszczyzn, a przy dokonywanej ocenie znaczenia ma również uwzględnienie warunków, w jakich oznakowane towary nabywa kupujący (por. II GSK 1091/11, III CSK 300/06, I ACa 84/06 Kraków). Produkty, które sprzedawała pozwana nie posiadały żadnych cech odróżniających je od oryginalnych produktów powoda, stopień ich podobieństwa powodował, że dla przeciętnej odbiorcy dokonującego wyboru zwłaszcza za pośrednictwem portalu Allegro, gdzie wyboru produktu dokonywał na podstawie zdjęcia produktu oryginalnego były w zasadzie nieodróżnialne mogła wprowadzać w błąd odbiorców co do pochodzenia produktu i powodować ryzyko skojarzenia znaku ze znakiem zarejestrowanym. Nieznaczna różnica w grafice znaku towarowego (obniżenie litery) nie miała tu znaczenia. Zgodnie z art. 296.2 pkt 2 pwp Naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy polega na bezprawnym używaniu w obrocie gospodarczym znaku identycznego lub podobnego do zarejestrowanego znaku towarowego w odniesieniu do towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaku ze znakiem towarowym zarejestrowanym.

W tym stanie rzeczy należało przyjąć, że pozwana sprzedając za pośrednictwem serwisu allegro.pl produkty oznaczone podobnym znakiem towarowym S. do tego zarejestrowanego przez powoda, naruszyła jego prawo ochronne bezprawnie używając w obrocie gospodarczym znaku, który mógł wprowadzić w błąd klientów , czy też potencjalnych nabywców co do pochodzenia towaru. Powyższe skutkuje koniecznością przypisania pozwaną odpowiedzialności z art. 296 pwp. Oferowaniem i wprowadzaniem do obrotu było bowiem umieszczanie, a następnie sprzedaż z własnego

konta podrobionych towarów. Jeżeli przyjmować, że pozwana jedynie udostępniła swoje konta mężowi, który towary te umieszczał na portalu i sprzedawał, a czemu sąd nie dał wiary zważywszy, iż z obu kont sprzedaż była prowadzona zarówno w roku 2014, jak i w 2015r., to bez wątpienia odpowiedzialność ponosi właściciel konta, który bezprawnie udostępnił swoje konto osobie trzeciej. Osoba, która tego dokonuje, czyni to na własne ryzyko, że ewentualne działania osoby trzeciej, która dokonuje faktycznej sprzedaży, będą obciążały właściciela konta, ze skutkiem dla niego. Jest to analogiczna sytuacja, jak udostępnienie osobie trzeciej numeru czy karty kredytowej do używania. Wskazać należy, iż działalność pozwanej polegająca na li tylko udostępnieniu konta mężowi do zakazanej sprzedaży, dokonywanej przez niego, nosiła charakter współdziałania, a na pewno pomocnictwa, co przy uznaniu, iż naruszenie prawa ochronnego na znak towarowy jest deliktem, również czyni pozwaną odpowiedzialną na podst. art. 296 pwp w zw. z art. 422 kc.

Nie ma również znaczenia okoliczność, że pozwana prowadziła niedozwoloną sprzedaż w formie zarejestrowanej działalności gospodarczej dopiero od 2015 r., zaś w 2014 r. nie posiadała tej rejestracji. Aby można było mówić o korzystaniu ze znaku w sposób bezprawny, konieczne jest jedynie używanie zarejestrowanego oznaczenia w obrocie gospodarczym, które to pojęcie nie jest zdefiniowane w prawie własności przemysłowej. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 marca 2013 r. I ACa 1280/12 należy pod nim rozumieć całokształt działalności związanej funkcjonalnie ze zbytem towarów lub świadczeniem usług. Innymi słowy, musi dokonywać się w handlu, którego przedmiotem jest dystrybucja towarów lub usług na rynku, niezależnie od tego czy osoba trzecia (naruszyciel) prowadzi działalność gospodarczą. Za niezbędny uznać jednak należy fakt uczestniczenia w obrocie gospodarczym przez zawieranie umów o charakterze gospodarczym z innymi podmiotami. Chodzi zatem o rzeczywiste używanie znaku towarowego. Zatem okoliczność, że pozwana prowadziła w 2014 r. sprzedaż podrobionych produktów nie będąc zarejestrowana w rejestrze przedsiębiorców nie oznacza jeszcze, że nie może zostać uznana za przedsiębiorcę na gruncie ustawy Prawo własności przemysłowej. Należy zaznaczyć, że wpis w rejestrze przedsiębiorców CEIDG ma charakter jedynie deklaratoryjny, natomiast sprzedaż jakiej dokonywała za pośrednictwem portalu allegro.pl miała charakter ciągły, powtarzający się i zważywszy na znaczną liczbę sprzedanych opakowań była to również działalność zorganizowana. Reasumując, sprzedaż prowadzona przez pozwaną za pośrednictwem portalu internetowego allegro.pl spełnia warunki do uznania jej za prowadzoną w warunkach obrotu gospodarczego i w zakresie żądania powództwa wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści pozwana zachowuje w pełni legitymację bierną. Pozwana odniosła korzyść majątkową za cały objęty żądaniem pozwu okres, skoro wpłaty z tytułu sprzedaży były dokonywane na rachunki pozwanej, co wynika z danych Allegro.

Odnosnie żądania pozwu wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści należy wskazać, że kwestią dyskusyjną w orzecnictwie i literaturze prawa było początkowo co wchodzi w zakres pojęcia „wydania korzyści”. Istnieją rozbieżności na temat natury i zakresu tego roszczenia, w szczególności tego, czy jest to roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia czy też roszczenie właściwe dziedzinie własności intelektualnej. Wątpliwości dotyczą tego, czy obejmuje ono jedynie wydanie korzyści odpowiadających stosownej opłacie licencyjnej, czy raczej zysków naruszcyciela osiągniętych z działalności naruszcycielskiej. Zdaniem sądu i wedle przeważającego obecnie poglądu orzecznictwa unormowanie art. 296 ust. 1 p.w.p. zmieniło charakter roszczenia o wydanie korzyści majątkowej (w porównaniu z poprzednio obowiązującym stanem prawnym) przez zerwanie jego związku z instytucją bezpodstawnego wzbogacenia. Odesłanie w nim do zasad ogólnych nie obejmuje roszczenia o wydanie bezpodstawnie uzyskanych korzyści, bo wprost, literalnie ogranicza się do roszczenia odszkodowawczego: art. 296.1 in fine pkt 1 pwp. (por. np. wyrok SN z dn. 24.10.2007 r. IV CSK 203/07) (odmiennie, prof. R. Skubisz który wypowiedział pogląd, że roszczenie o wydanie korzyści majątkowej uzyskanej bez podstawy prawnej jest roszczeniem z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia i obejmuje wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z cudzego przedmiotu niematerialnego, czy też równowartość opłat licencyjnych, jakie pozwana zaoszczędziła w skutek braku umowy licencyjnej). Sąd rozpoznający niniejszą sprawę stoi na stanowisku, że bezpodstawnie uzyskana korzyść w rozumieniu art. 296 pwp to zysk netto, tzw. czysty zysk, osiągnięty ze sprzedaży towarów (przychód po odliczeniu kosztów jego uzyskania), skoro jest to odrębna kategoria roszczenia, wymienionego w art. 296 pwp w stosunku do roszczenia odszkodowawczego, dochodzonego na zasadach kc lub jako równowartość opłaty licencyjnej (art. 296. 1 pkt 1 i 2 pwp).

Odnośnie zatem wysokości tej bezpodstawnie uzyskanej korzyści ciężar udowodnienia jej wysokości spoczywał na powodzie i powód obowiązkowi temu nie sprostał w zakresie swego wyliczenia, zaprezentowanego w pozwie. Szacując wysokość bezpodstawnie uzyskanych korzyści powód proponował, aby całkowity przychód uzyskany przez pozwaną w związku z jej działalnością pomniejszyć o koszty jego uzyskania w kwocie 12,05 zł, na którą składały się: koszty poniesione w związku z zakupem towarów, koszty transportu towarów z A. do Polski, wysokość opłat pobieranych przez serwis allegro.pl. Sąd nie podzielił tej metodologii wyliczenia bezpodstawnie uzyskanych korzyści. Zdaniem Sądu nie obrazowały rzeczywistych, niewątpliwych kosztów związanych ze sprzedażą towarów wydruki ze strony www.aliexpress.com, za pomocą której powód chciał wykazać koszty transportu podrabianych towarów czy kosztów zakupu podrabionych analogicznych towarów w C., bowiem dowody te nie odnosiły się wprost konkretnie kosztów zakupu towarów oferowanych przez pozwaną, mając charakter tylko porównawczy. Roszczenie objęte pozwem nie stanowi kwoty jako utraconej, czy nieuzyskanej przez powoda korzyści, lecz wydanie mu korzyści uzyskanej przez pozwaną, chodzi zatem o korzyść realną, rzeczywiście osiągniętą przez pozwaną. Precyzyjne zatem ustalenie wysokości bezpodstawnie uzyskanych korzyści i tzw. czystego zysku było tego rodzaju okolicznością, która wymagała wiadomości specjalnych i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego, który to biegły na zlecenie sądu sięgnąłby do księgowości pozwanej i dokumentów księgowych, o ile zostałyby mu one okazane i na tej podstawie w sposób pewny wyliczony zostałby czysty zysk, jaki pozwana osiągnęła ze sprzedaży, a więc z uwzględnieniem rzeczywistych poniesionych przez pozwaną kosztów przychodów i podatku dochodowego. Dopiero uniemożliwienie przez pozwaną biegłemu dostępu do dokumentów i zapisów księgowych obciążałoby pozwaną, pozwalając powodowi na dowodzenie tych korzyści na przykładzie analogicznych korzyści innych naruszcycieli. Powód nie wnioskował o taki dowód. Z tych też względów do obliczenia zysku netto Sąd przyjął dane z faktury VAT (...) z dnia 9 stycznia 2015 r. (k. 379) dokumentującej sprzedaż 107 sztuk towaru dokonaną pomiędzy pozwaną a jej mężem Z. M. (2) za łączną cenę 3 074,14 zł. Faktura jest dokumentem księgowym, dowód ten nie był kwestionowany przez żadną ze stron, należało też przyjąć, że została ona w sposób prawidłowy zaksięgowana i rozliczona. Jest to dokument w sposób niewątpliwie obrazujący rzeczywiste koszty pozwanej, wprowadzicie tylko za część produktów i w dodatku nabytych tylko w roku 2015, niemniej należało założyć, iż niezależnie, czy produkty nabył z nielegalnego źródła w ramach swej działalności gospodarczej mąż pozwanej, czy sama pozwana, to zakładając, iż działał on jako racjonalny przedsiębiorca, musiałby sprzedać je pozwanej co najmniej po kosztach, o ile nie z zyskiem. Zatem koszt zakupu nielegalnych towarów objęty f.v z dnia 9.01.2015r. k. 379 jest kosztem rzeczywistym i wykazany w tym procesie, nadto wiarygodnym, obejmującym wszelkie koszty, twierdzone przez powoda w postaci ceny nabycia i kosztów transportu, który można zatem odnosić do wszystkich nabytych i sprzedanych przez pozwaną sprzecznie z prawem towarów za rok 2014 i 2015. Pozwana uzyskała łączny przychód ze sprzedaży podrabionych towarów w łącznej kwocie 55 304,09 zł. Kwota ta nie jest równoznaczna z zyskiem, ponieważ pozwana musiała ponieść koszty celem jego uzyskania. Jak wskazano wyżej zysk pozwanej jest różnicą pomiędzy przychodem i tymi kosztami. Do kosztów tych w realiach rozpoznawanej sprawy należało zaliczyć: koszty nabycia sprzedawanych produktów, koszty związane z wystawieniem towaru do sprzedaży na portalu aukcyjnym allegro.pl. oraz koszty obciążeń publicznoprawnych tj. podatek dochodowy od osób fizycznych 19% (kontrdowodu z opinii biegłego na niższe realne koszty pozwanej powód nie zaoferował). W oparciu zatem o dane z faktury VAT (...) z dnia 9 stycznia 2015 r. (k. 379) średnia cena zakupu 1 sztuki towaru z podrabionym znakiem towarowym wynosiła kwotę 29,40 zł i niewątpliwie cena ta stanowiła dla pozwanej koszt, o który należy pomniejszyć przychód ze sprzedaży. Średnia cena zakupu 1239 sztuk etui do telefonów oznaczonych znakiem towarowym powoda wyniosła więc 36 426,60 zł.

Koszty związane z wystawieniem towaru do sprzedaży na portalu allegro.pl wynosiły 3,25 zł dla 1 sztuki, dla 1239 sztuk 4 026,75 zł (3,25 zł x 1239)

Po odjęciu tych kosztów od przychodu w kwocie 55 304,09zł otrzymujemy dochód w kwocie 14 850,74 zł. (55 304,09 zł - 36 426,60 zł - 4 026,75 zł= 14 850,74 zł). Tak uzyskany dochód należało pomniejszyć o podatek dochodowy od osób fizycznych 19% co ostatecznie dało zysk netto wynoszący **12 029,10 zł.** (14 850,74 zł x 19%), który stanowi bezpodstawnie uzyskaną korzyść pozwanej co najmniej w tej właśnie wysokości jako rzeczywistej i udowodnionej w tym procesie. W tym zakresie utrzymaniu w mocy podlegał wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XXII GWz 21/15 z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie od dnia 26.02.2015 r. do dnia zapłaty oraz w

zakresie punktu III tego wyroku co do rygору natychmiastowej wykonalności co do powyższej kwoty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od niej. W pozostałej części zaskarżony wyrok zaoczny na podstawie art. 347 kpc podlegał uchyleniu, a powództwo oddaleniu jako niewykazane co do wysokości. (punkt I i II wyroku)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Z kwoty 40 374,14 zł, stanowiącej wartość przedmiotu sporu, zasądzona została na rzecz powoda kwota 12 029,10 zł, co znaczy, że powód utrzymał się ze swymi roszczeniami w 29 %. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód 71 %, a strona pozwana w 29%.

W punkcie III wyroku Sąd przyznał wynagrodzenie dla adw. M. Z. za pomoc prawną świadczoną pozwanej z urzędu w kwocie 2952 zł brutto (2400 zł + 23% VAT) ustaloną na podstawie § 9 ust. 3 w zw. z §6 pkt 5 w zw. z §2 ust. 3 oraz w zw. z §13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r (Dz. U. Nr 163 , poz. 1348) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Koszty nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej przez fachowego pełnomocnika z urzędu stronie wygrywającej sprawę, podlegają zasądzeniu od przeciwnika procesowego na rzecz tej strony (por. uchw. SN z 1.3.1989 r., III CZP 12/89, niepubl.). Skoro pozwana wygrała sprawę w 71% zasądzeniu na jej rzecz od powoda podlegało wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu stosownie do wyniku sprawy tj. w kwocie 2 095,92 zł. (2952 x 71%) Podstawą wydanego rozstrzygnięcia jest przepis art. 122 kpc. (pkt IV wyroku)

W punkcie V wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1240,33 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, stanowiących 29% ogółem poniesionych przez niego kosztów postępowania. Na koszty te złożyła się opłata sądowa od pozwu 1860 zł i wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 2417 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu [Dz. U.2013.461.] Razem 4277 zł, z czego zasądzeniu na rzecz powoda podlegało 29% wygranej tj. kwota 1240,33 zł.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 25 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd nakazał, stosownie do wyniku sprawy ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie kwotę 270 zł tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa (wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu reprezentującego pozwaną przez SO w Warszawie przyznane postanowieniem SA w Rzeszowie z dn. 7.10.2016 r. w kwocie 221,40 zł x 71% przegranej oraz opłata uzupełniająca od rozszerzonego powództwa 159 zł x 71% przegranej) (punkt VI wyroku)

Na tej samej podstawie Sąd obciążył Skarb Państwa kosztami sądowymi, od uiszczenia których pozwana została zwolniona w całości. (opłata od sprzeciwu w całości art. 348 kpc i 29 % przegranej pozwanej z kwoty wynagrodzenia adwokata z urzędu przed SO w W. punkt VII wyroku).